

»Frygt ikke, fat mod« (Zak. 8,13)

Enhver, som beder, han får!

Om vor Herre Jesus læser vi, at *Himmelen åbnedes over ham, medens han bad* (Luk. 3,21). Det skete, da han lod sig døbe af *Johannes* og indviede sig til at gå i synderes sted.

Enhver, der beder, får lov til nu og da (d.v.s. i Guds time) at opleve noget tilsvarende: Himmelen åbnes over ham! Det føles saligt eller, som *Wetterlund* siger, sødt i sjælen.

Med sin dåb indledte Herren sin offergang, der først sluttede, da han i *Getsemane* og på *Golgata* bragte sig selv som et offerlam for verdens synd.

Det sker også nu og da, at en kristen bringer sig selv så konkret ind under Guds vilje, at det måske kan kaldes et offer – og da sker det også ofte, at Himmelen åbnes over ham, og han føler sig fri som fuglen. Det er også saligt.

Enhver, som beder, vandrer aldrig under en lukket Himmel. Føles den lukket og stængt, da beder han – og i Guds time er Himmelen atter åbnet over ham!

En åben Himmel er ensbetydende med *Guds velbehag* – og noget saligere kan ikke tænkes.

Han trak sig tilbage og bad

Rygtet om Jesus bredte sig mere og mere, og store skarer kom sammen for at høre og for at blive helbredt for deres sygdomme. Men *Han trak sig tilbage til ørkenerne og bad* (Luk.5,15-16).

Svigtede han skarerne? Nej, Han tjente dem bedre, end de forstod. Det er muligt, at de undrede sig over ham og følte sig skuffede. Hvorfor helbredte han dem ikke? Fordi han var i så nær forbindelse med Gud, at han forstod, at Gud ville noget andet. Jesus var alles tjener, men først og fremmest Guds tjener. Han var til rådighed for mennesker i nød, men først og sidst til rådighed for Gud. Derfor gjorde han aldrig nogen fejl i sin tjeneste. Mennesker, der søger hjælp, ved ikke altid, hvad deres dybeste og egentligste behov er, men det ved Gud. Skarerne ønskede en timelig afhjælpning af deres nød: legemlig helbredelse, men Gud ville en evig helbredelse af deres sjæles sygdomme: frelse. Derfor trak Jesus sig tilbage fra dem til ørkenerne og bad. Det kostede ham popularitet og forståelse, men ikke Guds velbehag og Guds nærhed med al Hans kraft.

Bønnen bevarer den, der beder, fra uro, febrilskhed og ophedet aktivitet. Når der er store skarer og mange krav, må en Herrens tjener vogte sig for at blive revet

med af den herskende stemning med dens spændte forventninger og opstemthed. Han må undertiden trække sig tilbage – ikke i overlegen nedladdenhed, men for at bede. I bønnen bevarer han sig i Guds nærhed, så kærligheden til skarerne ikke lider skade. Da svigter han ikke Gud og ikke skarerne.

Han tilbragte natten i bøn til Gud

Jesus stod ofte tidligt op og gik ud til et øde sted for at bede. Undertiden tilbragte han en nat i bøn til Gud. Inden han udvalgte de tolv apostle, gjorde han det (Luk. 6,12).

Han ville næppe have valgt *Judas*, som han vidste var en djævel (Johs. 6,70), hvis han havde taget valget i egne hænder – men det gjorde han ikke – han søgte Gud i bøn hele natten – jeg kan forestille mig, at det netop var valget af *Judas*, der gjorde det nødvendigt med så megen bøn – mon ikke det var en *bønnekamp*?

Thi valget af *Judas* betød jo, at djævelen skulle få lov til at få sin vilje – det betød altså en usigelig smerte og lidelse i Jesu liv. Var det virkelig Faderens vilje?

Judas Iskariot nævnes som den sidste af apostlene i Luk. 6, 16. Er det et fingerpeg om, at han også var den sidste, Jesus blev i stand til at vælge efter nattens bøn?

Ingen uden Jesus ville have valgt en sådan mand til en af sine allernærmeste medarbejdere – Han gjorde det først efter en hel nats bøn til Gud

Guds veje er himmelhøjt over vore. Guds åndelige hus opbygges ikke i overensstemmelse med gode og fornuftige menneskelige tanker, men i modstrid med dem.

Bønnen – undertiden en nats bøn – skænker os lys over Guds tanker og vilje. Den holder os frie af menneskelig visdom, klogskab og »sund« fornuft.

Hvilken nådegave!

Hans udseende forvandles

Jesus tog Peter og Johannes og Jakob med sig op på bjerget for at bede. Og det skete, medens han bad, blev hans ansigts udseende et andet... (Luk. 9,28-29).

Jesu åsyn blev som solen – *det strålede om ham* (Matt. 17,3).

Også med os sker der en forvandling, når vi beder – en forvandling til Herrens herligheds billede – en forvandling fra herlighed til herlighed – og denne indre forvandling sætter, os selv umærkeligt, sit præg på vort ydre, især vort ansigts ud-

tryk. Det lyser om et Guds barn, der beder. Guds kærlighed, fred og glæde sætter mildhedens og fredens præg på ham.

N. P. Wetterlund beretter om sin fattige og hårdt prøvede moder, at hun, når byrderne blev hende for tunge, gik ind i klædekammeret og tilbragte en tid alene med Gud. Når hun så kom ud derfra, *lyste hendes ansigt*.

»Bøn ændrer alt,« synger vi – ændrer først og fremmest enhver, der beder!

Lina Sandel! synger:

En liden stund med Jesus,
o, hvor den jævner alt
og giver hele livet
en ny og lys gestalt

Ja, enhver, der beder, bevarer sin sjæl fra alt det, der giver livet en gammel og mørk gestalt.

for at bede

Vi læser gang på gang i evangelierne, at Jesus gik til et sted *for at bede* (Luk. 11,1). Det sted og tiden der, skulle »bruges« til bøn.

Bønnen er en gave fra Gud – en gave, der imidlertid skal *varetages*. Det sker, når vi bevidst samler os om at bede og således følger i Jesu spor. Pastor *Fjord Christensen* sagde ofte ved vore sammenkomster: »Lad os nu gå til arbejdet!« – og så begyndte vort bønne-møde.

Jesus var altid i sin Faders nærhed og bad derfor *altid* – uagtet dette satte han tillige bestemte tider til side til bøn. Lad os ikke i en uåndelig »frihed« glemme dette. Mon ikke »alt for meget af landet endnu ikke er erobret«, fordi vi har forsømt dette?

Kristne ægtefolk bør lægge megen vægt herpå – gerne på bekostning af andre ting.

Åndelige ledere bør sætte *bønnens* og Ordets tjeneste forud for alt andet.

Og forsamlingerne har måske noget at revidere, hvad bønnens plads i tjenesten og livet angår.

At gå til et sted for at bede siger noget om dem, der gør det. De sætter bønnen højt. De er overbevist om, at den er en kraftkilde, som de aldrig øser forgæves af. De giver dermed udtryk for, at de intet kan af sig selv, thi bøn er jo at sige: »Jeg kan ikke selv, derfor beder jeg.« De er overbevist om, at Gud er, og at Han er en belønner for dem, der virkelig søger Ham (Hebr. 11,6).

Gud den Almægtige kalder os til at bede og afviser eller overhører os aldrig.

Han har knyttet usigeligt rige forjættelser til dette: at bede til Ham i vor Herres Jesu navn!

Derfor tager vi imod Guds herlige gave for at varetage den til Hans ære!

Hans sved blev som bloddråber

Det har kostet vor Herre Jesus mere, end nogen forstår, at sætte os i stand til at bede i Hans navn. Han kom i dødsangst og bad endnu mere indtrængende, og hans sved blev som bloddråber, der faldt ned på jorden (Luk. 22,44).

Havde han givet op i stedet for at bede således, da havde vi aldrig kunnet bede i Hans navn – og uden det er vor bøn intet.

Derfor er det, at bede, en usigeligt kostbar gave fra Gud – en gave, der har kostet hans søns blod og altså hans eget hjerteblood. Der står ikke længere en kerub med et flammesværd og spærrer os vejen til Gud. Vejen er åbnet ved vor Frelseres blodige bøn og blodige offer, så vi med frimodighed kan træde frem for Gud i det Allershelligste og endda sige: »Abba, Fader!«

Bøn er ikke et trællearbejde, som vi må se at få udført i en frygtagtig trældomsånd – men en forret, et privilegium, som vi ikke i nogen måde har gjort os fortjent til. Vor himmelske Fader glæder sig over at lytte til os, hans dyrtkøbte ejendom, og vil, at vor glæde skal blive fuldkommen – og det bliver den for enhver, der beder.

Vi har frimodighed i bøn, vi kan som Guds børn udøse vore hjerter for vor himmelske Fader, der elsker os. Vor frimodighed kan imidlertid blive anfægtet og angrebet – anfægtet, når vi har bedrøvet Helligånden – angrebet, når ondskabens åndsmagter vil standse os i vor tjeneste. Men i kraft af Jesu blod tilbageviser vi anfægtelserne og nedstyrter vore modstandere.

Så behøver vi aldrig at give op. Vi kan altid bede og således fortsætte med at øse glæde af frelsens kilde og tjene Gud med glæde.

Våg og bed til enhver tid

Det sagde Jesus til sine disciple (Luk. 21, 36). Han var selv idel bøn (Salme 109,4). Bøn var ikke blot en gerning, han udøvede, men hans væsen. Lader vi nådens og bønnens Ånd fylde os, er bøn også vort væsen, og da er Jesu ord om altid at bede ikke en uopfyldelig formaning, men Ånd og Liv i os, altså virkelighed.

Det kender mange travle forretningsmænd og husmødre til. De har ikke mulighed for i dagens løb at sætte tid til side til bøn, thi det ville være pligtforsømmelse – men alligevel beder de altid, fordi deres væsen er idel bøn. De ser op til Herren – de løfter deres hjerter til ham – således »taler« de med Gud under dagens travlhed – måske må de nøjes med et suk op til ham – men de vandrer i Lyset, ligesom Han er i Lyset, og bevarer sig derfor i samfundet med Faderen og Sønnen.

Gud hører deres bøn, thi gang på gang ser de med undren og taknemmelighed, at han styrede deres liv, deres forretning, deres hjem og alle deres problemer.

Til enhver tid – det taler tydeligt om, at Gud altid er rede til at høre på os og aldrig bliver træt!

Men disciplene faldt i søvn i Getsemane. Da lød det fra Jesus: »Hvor kan I sove? Stå op og bed, for at I ikke skal falde i fristelse« (Luk. 22,46). Vi er alle faldet i søvn, da vi skulle våge – men som Jesus ikke opgav sine sovende disciple, opgiver han heller ikke os, men fornyer os i udholdenhedens og bønnens Ånd og giver os kraft til at stå op, så vi står for al jordens Herre!

Når bønnens Ånd fylder os, og bønner er blevet en del af vort væsen, da omfattes vi af Jesu ord: »Den, som beder (nutid), han får (nutid).«

Den, som beder, d.v.s. *altid* beder, han får, d.v.s. han får *altid* – og det, han får, sammenfatter Jesus i disse ord: »...hvor meget snarere vil så ikke Faderen fra Himmelen give Helligånden til dem, der beder ham« (Luk. 11,13).

Altid at modtage Helligånden af Faderen fra Himmelen er at leve i *den uafsladelige fornyelse* – at gå fra *herlighed til herlighed*, såsom det kommer fra Åndens Herre – det er altid at modtage *rigeligt til al god gerning* – *visdom nok* til den foreliggende situation, *kærlighed nok* til mødet med de forskellige mennesketyper, *udholdenhed nok* til ikke at blive slap og lunken, *selverkendelse nok* til ikke at blive stor på det, *mod nok* til at følge Herren videre frem ad den ukendte vej, *villighed nok* til at »ofre Isak«, altså til at slippe endog det, som Gud har skænket os, så at intet, end ikke Guds egne gaver, bliver en hindring for os i løbet mod målet. Gud giver sig selv til den, der beder!

Sandelig den, som beder, han får – meget mere, end han kan bede om eller forstå!

Bønnens indhold

Da disciplene bad Jesus om at lære dem at bede, gav han dem den bøn, vi kalder *Fadervor* (Luk. 11,1-4).

Enhver, der beder, beder altså *Fadervor* – ikke ved blot at recitere den, men derved, at dens indhold er indholdet i hans/hendes bøn. Al bøn sigter imod, at Guds vilje sker her på jorden, som den sker i Himmelen, og at Guds rige kommer. Den, der beder, er båret af visheden om, at Guds er Riget og Magten og Æren nu og i evighed; hans/hendes egne behov er indordnet under det overordnede: *Guds vilje, Guds rige og Guds navns helligelse*.

Sådan bad Jesus i *Getsemane*: den bøn kostede Ham hans blod og vandt alt, hvad *Fadervor* indeholder, til os.

Enhver, som beder, er opfyldt af denne bøn, thi den stemmer ganske med, *hvad nådens og bønnens Ånd også vil*.

Derfor får enhver, der beder, vished for, hvad der i enhver sag er Guds vilje, og derfor kan han bede *troens bøn*, når han har vished for, at det er Guds vilje, at den syge skal blive rask. Men uden denne vished har han ikke mulighed for at bede *troens bøn*, thi alt, også den syges »skæbne«, er underlagt det overordnede: *Ske din vilje her på jorden, som den sker i Himmelen*.

Bønnens Ånd er stærk; derfor anvender den ikke mange ord. Jesu bøn »udmærker sig« ved sin knaphed på ord.

Den, der beder, tror ikke på sin bøn, men på Gud, som han beder til, og Gud behøver ikke mange ordrige forklaringer for at forstå os.

Gud har ikke sagt, at den, der beder *godt*, han får. Ordet lyder: Enhver, der beder, han får. Derfor retter vi ikke vor opmærksomhed imod vor bøn og dens formulering, men imod Gud, vor Fader!

I øvrigt ved vi ikke med skabningens ubeskrivelige nød for øje, hvad vi rettelig bør bede om, men det er ikke til hinder for vor bøn. Helligånden i os går i forbøn for hellige. Således er Gud selv med i vor bøn.

Ja, dybest set kommer den fra Ham og vender via os tilbage til Ham! Derfor er der ikke tvivl om, at enhver, som beder, han får. Når Menneskesønnen kommer, skal enhver, der beder, få lov til at bestå for Ham, og Menneskesønnen skal give ham, der beder, hans *ret* – og det er mere, end nogen af os kan forestille sig, medens han/hun beder!